

1

Meestal begint het op zaterdagavond, de eerste vlaag van paniek. Omdat het weekend over de helft is. Omdat maandagochtend nu officieel dichterbij is dan vrijdagmiddag en ik dan weer naar mijn werk moet. De bank waarvan ik – ook iedere zaterdagavond – stiekem hoop dat hij in vlammen opgaat. Of getroffen wordt door een meteorietenregen.

Maar helaas, ook deze maandagochtend sta ik niet voor een rokende krater – of de uitgebrande restanten van mijn voormalige kantoor. De Van Espertoren ligt er onaangedaan bij, glanzend glas in een rillerige voorjaarszon. En terwijl ik mezelf naar binnen sleep, de draaideuren door, de hal in, voel ik alle lichten in mijn hoofd doven.

Maandagochtend, halfnegen, en ik heb nu al geen puf meer voor de rest van de week.

‘Lé! Lea!’ Bij de balie zwaait iemand naar me. Het is Amber, mijn collega, die me altijd doet denken aan dat lippenstiftkonijn uit Bambi. Ze heeft lange wimpers en een volle buik en boezem die haar een sexy soort donzigheid geven.

‘Heb je een leuk weekend gehad?’ vraagt ze, als ik mijn jas heb opgehangen en mijn computer aanklik, naast die van Melanie. ‘Je ziet er moe uit. Heb je het laat gemaakt? Zal ik thee halen?’ Amber is zo hartelijk – en op zo’n vanzelfsprekende manier – dat ik me naast haar een blok hout voel, een robot die wanhopig menselijk gedrag probeert te repliceren. Ze buigt zich naar voren: ‘Heb je het al

gehoord? Van Hazels ontslag? Wat een drama! Ik ben zo geschrokken.’

Dit is precies wat ik bedoel. Amber maakt normale conversatie, ik kan niets anders doen dan haar met grote ogen aanstaren, half in een angststuiptocht omdat ze meer vragen stelt dan ik kan onthouden. ‘Ja,’ zeg ik snel. ‘Ja. Nee. Dank je. Nee, ik geloof het niet.’ Dat lijkt me de meest logische volgorde en de meest efficiënte – zonder dat ik hoeft op te biechten dat ik weinig meer heb gedaan dan achter mijn computer zitten, zoals ieder weekend. Het is alles wat mijn brein op dit moment aankan: de voorgeprogrammeerde fantasiewereld van *Destiny’s Doom 3: Heroes of the Dark Realm*.

Naast me zie ik Melanie met haar ogen rollen. Melanie is onze andere collega. Ze is kleiner dan Amber, maar minstens vier keer zo angstaanjagend. Haar ogen staan voortdurend op onweer, haar korte, donkere haar zwiept heen en weer als een rijzweep en haar volle lippen wijzen meestal naar beneden. Zoals nu. ‘Hazel heeft het er volledig zelf naar gemaakt,’ zegt ze, terwijl ze van Amber naar mij kijkt en weer terug. ‘Bovendien, we hebben belangrijker dingen aan ons hoofd. Zoals de felicitatieborrel voor meneer Van Esper.’

‘O,’ zeg ik. ‘Is hij... jarig?’ Hero van Esper is het zoontje van de baas en de miljardair superster van deze glazen toren. Een knappe verschijning, op de gladde, vrij algemene manier waarop bijvoorbeeld afstandsbedieningen of mobiele telefoons mooi zijn als ze net uit hun verpakking komen. ‘Als we weer iets gaan doen met cadeaus...’ ga ik verder, want ik heb nog stress van de vorige keer.

Ik hoor Melanie zuchten. Geen verjaardag dus, maar het volgende stuk bedrijfsinformatie dat ik gemist heb.

‘Meneer van Esper,’ zegt Melanie, ‘onze baas, heeft afgelopen weekend de *Dutch Leadership Awards* gewonnen. De meest prestigieuze prijs voor leiderschap ter wereld. Leest niemand van jullie de mailings?’

‘Ik kijk de plaatjes,’ zegt Amber.

Melanie rolt weer met haar ogen. ‘Hoe dan ook,’ zegt ze, met zoveel nadruk dat ik bijna een mok omstoot van schrik. ‘Volgende week vrijdag is er een officiële felicitatieborrel, die wij moeten organiseren.’

‘Ik weet zeker dat er iets is gebeurd,’ zegt Amber. ‘Op het congres. En wat als Hazel niet ontslagen is, maar zelf ontslag heeft genomen?’

‘Dan is dat een zaak van Hazel persoonlijk,’ zegt Melanie.

‘Dat is wat ik bedoel,’ zegt Amber. ‘Ze heeft geen afscheid genomen, er is geen borrel voor haar, niets. Het enige wat ik heb gekregen is een appje, dat ze een aanbod heeft gekregen voor een andere baan in Amsterdam en niet meer terugkomt.’

‘Misschien is er iets gebeurd,’ zeg ik. ‘Tussen haar en meneer Van Esper.’ Het is een plausibele conclusie, een conclusie die Melanie en Amber zelf ook moeten hebben getrokken na alle blikken die ik Hero op Hazel heb zien werpen en vice versa. Maar schijnbaar is dit een van die verwarrende dingen die iedereen weet, maar die je toch niet hardop mag zeggen, want de stilte die valt is zo scherp als een pijlpunt.

‘Ik bedoel,’ zeg ik snel. ‘Dat is wat meneer Van Esper doet, toch? Iedere conferentie neemt hij een andere assistent mee. Meestal iemand die mooi is en jong en...’ Ik heb het gevoel dat ik in een trein zit, waarvan het spoor halverwege gebroken is. Hoe meer gas ik geef, hoe sneller

het hele lint aan wagons ontspoord, maar terug kan ik ook niet. ‘Jij,’ probeer ik, in de hoop nog iets van de passagiers te redden. ‘Melanie. Jij bent ook met hem mee geweest toch? Vorig jaar, bij dat *Brand Storytelling*-congres in...’

De trein raakt van de rails, zweeft door de lucht. Ik zie het aan Melanies ogen. Ze perst ze samen, als twee streepjes. De vuist die ze om haar cactusmok klemt, is Tipp-Ex-wit. ‘Hoe durf je,’ sist ze. ‘Ik ben een professional. In tegenstelling tot Hazel. Wie weet wat ze heeft uitgespookt? Hoe ver ze deze keer is gegaan? Maar, nogmaals, het zijn onze zaken niet. Dus hou op met jullie stomme geroddel en ga aan het werk. We hebben een borrel te organiseren.’

Verwarrend genoeg gaat ze zelf helemaal niet aan het werk. Ze blijft staan, haar vuist nog altijd om haar kopje, terwijl ik de zuurstofmoleculen om haar heen voel trillen.

Dan draait ze zich met een onverwachte ruk om en beent naar de kapstok, een fancy kast naar Scandinavisch ontwerp, die naar binnen en naar buiten schuift met een zuchtje. Maar zelfs het rustgevende design kan Melanie niet kalmeren. Ze grist haar jas van de haak met zoveel geweld dat drie klerhangers in de bak kletteren en schopt boos de kast dicht. Het volgende moment is ze langs ons heen gestampt, naar de hoofdingang.

‘Moet ik je afmelden?’ roept Amber nog, maar Melanie is al verdwenen, recht tegen de stroom van gasten in, door de draaideur naar buiten.

‘Ik denk dat ze boos is,’ zeg ik. ‘Denk je dat ze boos is?’

‘O, Lea,’ zegt Amber. ‘Ik hou van je. Wist je dat?’ Ze draait zich naar me toe, krult een van haar blonde lokken om haar vinger. ‘Melanie,’ zegt ze, op de geduldige toon van een schooljuffrouw, ‘is overstuur omdat ze gevoelens heeft voor meneer Van Esper, al heel erg lang. Ik denk dat het begon-

nen is op dat congres. En ze zouden best cute zijn samen, denk je niet? Als Hero haar wat beter behandelde.’

‘Misschien is Hazel daarom weg,’ zeg ik.

‘Misschien. Er is in ieder geval íéts gebeurd. Heb je het filmpje van Hero’s speech bekeken? Zo heb ik hem nog nooit eerder gezien.’ Ze pakt haar telefoon, een bol ding in een onooglijk regenboogglitterjasje en klikt naar YouTube. Op het scherm verschijnt een soort TED-talk-achtige opstelling met een toneel en een groot projectiescherm. Handig spoelt Amber door de beelden heen, tot 5 minuut 23.

‘De uitdaging is niet om crisissen te vermijden,’ hoor ik een klein figuurtje zeggen. Het is Hero van Esper, voor op het toneel, zijn stem blikerig vervormd door de telefoon. ‘De uitdaging is om te leren ze naar onze hand te zetten. Om zelfs het grootste schandaal, de ergste crisis, te leren keren in een winstgevende... ex... excuus, ik...’ Ik zie hoe pixel-Hero zijn handen in zijn zij zet, alsof hij te hard gerend heeft op te weinig adem.

Er komt iemand aanhollen met een glas water.

Hero drinkt. Langzaam lijkt hij zijn ademhaling weer onder controle te krijgen. ‘Excuus,’ zegt hij weer en hij schraapt de hapering uit zijn stem. ‘Waar was ik?’

Ik kijk op, naar Amber, die een alwetend gebaar maakt met haar wenkbrauwen, al begrijp ik nog altijd niet waar ik naar kijk, wat zij ziet wat mij ontgaat.

Tot ik me realiseer dat ik het wel weet, omdat mij hetzelfde overkomt, iedere zaterdagavond.

Dit is een paniekaanval.

Een paniekaanval van een man, die ik nooit eerder in zijn leven heb zien wankelen. Op wiens zelfvertrouwen deze hele glazen toren is gebouwd.

‘Misschien was hij gewoon zenuwachtig,’ zeg ik. ‘Uiteindelijk heeft hij wel gewonnen.’

‘Ja,’ zegt Amber. ‘Misschien.’ En even zie ik haar blik naar de draaideur gaan, alsof ze iemand zoekt, of verveeld is, ik vind het moeilijk om het verschil te zien.

Dan trekt ze haar glimlach weer tevoorschijn en praat over de borrel die we moeten organiseren en de aankleding en de zilveren ballonnen die we misschien kunnen vouwen, van die workshop, weet je nog, waar ze laatst is geweest en nu voelt het alsof ik een trein nakijk. Een trein waar ik zo graag in zou willen stappen – maar die altijd net voor mijn neus wegrijdt.²

We zitten bij het kampvuur, Glassnacht en ik. Achter ons klinken de geluiden van het feest – een vrolijke dans van stemmen, klinkende glazen, iemand die zaagt op een fidula – maar ik weet dat Glassnacht zich oncomfortabel voelt in grote groepen. Dus drinken we hier, in stilte, terwijl we luisteren naar het gekabbel van een riviertje dat we in het donker kunnen horen, maar niet zien.

‘De helden van Prosopagnosia,’ zegt Glassnacht. ‘Wie had dat ooit gedacht? Meestal ben ik niet degene die weeskinderen redt.’ Ik kijk naar zijn gezicht, dat soms zo hard lijkt in het daglicht – de scherpe neus, inktzwarte ogen, een golf van wit haar, belachelijk goed in model, zelfs na alles wat we hebben meegemaakt in de Scheve Schedel Kloof. In de gloed van het vuur heeft alles aan hem een gouden randje.

‘Je bent nooit te oud om jezelf te verrassen,’ zeg ik.

Hij hapt niet. ‘Heel geestig,’ zegt hij.

‘Ik meen het,’ zeg ik. ‘Je hebt het goed gedaan. Ontspan jezelf. Geniet van het feest. Morgen houden we ons wel

weer bezig met ontsnapte demonen of hondsdolle eenhoorns.’

‘En hoe werkt dat precies?’ vraagt hij. ‘Dat ontspannen?’ Hij leunt naar me toe, met een grijns die ik vliegensvlug probeer te duiden. Is het wreedheid? Zoals hij lacht naar kwaadaardige schedels? Of een uitnodiging, omdat hij weet hoe ik me voel? Dit is niet de eerste keer dat we alleen zijn, Glassnacht houdt van de stilte van de nacht en ik ben Metaxa Adderling, Duisterelf, dochter van de Schaduw Godin, Druïde van de Maan. Maar dit is wel de eerste keer dat hij zo dicht naast me zit.

Voorzichtig leg ik mijn hand op zijn knie. Hij trekt zich niet terug.

‘Shit,’ zeg ik hardop. ‘Shit. Shit.’ Dit is het moment. Ik moet de juiste keuze maken. Acht uur heb ik alweer in dit spel zitten, alleen om op dit punt te komen. In het scherm verschijnen de dialoogopties.

Ik kan je laten zien hoe Duisterelfen het doen, is de eerste keuze. Het is speels, maar niet heel rechtdoorzee. En ik weet dat Glassnacht een huurmoordenaar is, even direct als de stoot van zijn dolk. Hij houdt niet van spelletjes, omweggetjes, te veel zacht gedoe.

Maar ook de tweede optie is een gok: *Zeg: alsjeblieft*. Dan draaien we de rollen om. Ben ik degene die de controle heeft. Het kan werken, misschien is het juist zijn stijl. Overdag de meester. ’s Nachts onderworpen. Maar ook daarmee kan ik mijn hand overspelen. Wat als hij het niet hoort als een uitnodiging, maar als een vernedering?

Ik kan ook proberen wat tijd te winnen, met de derde optie: *Waarom leren we elkaar niet wat beter kennen? Ik heb gezien dat je een groot litteken hebt in je nek*. Ik heb namelijk mijn vermoedens; zijn voorliefde voor de nacht.

Zijn bloederige beroep. En als dat zo is, als Glassnacht een vampier is, dan kan hij krijgen wie hij wil, wanneer hij maar wil. Het enige wat hij niet kan afdwingen is liefde, een kans om zijn ondode hart te delen – iets wat ik hem misschien wel kan geven.

‘Shit,’ fluister ik weer. Dit is niet mijn eerste poging. De allereerste keer dat ik *Destiny's Doom 3* speelde, viel mijn oog op Gravel, de aan magie verslaafde tovenares. Bijna had ik haar gekust – als ze niet voortijdig aan haar einde was gekomen in onze queeste naar de Crypte van de Necrodanser.

In de herkansing besloot ik mijn pijlen te richten op Snöttelfork de Sauriër, maar welke optie ik ook koos, er kon geen vriendelijk woord vanaf. Vervolgens ontdekte ik dat hij het achter mijn rug om met Gravel had aangelegd, maar dat was twee dagen voor de Crypte, twee dagen voordat Gravel werd veranderd in een blok gelatine, waarna Snöttelfork me helemaal nooit meer aankeek.

En ten slotte was er Slaine, de oorlogsheldin, die ik liefdevol troostte na iedere battle, met wie ik uur na uur aan het kampvuur zat terwijl ze me vertelde over haar supertragische *backstory*; een verwoest geboortedorp, verdwenen ouders, het portaal naar de Chaosdimensie dat zich onfortuinlijk geopend had bij de kinderboerderij. Vijf geiten, twee ezels en een hangbuikzwijn werden verzwolgen in de Chaos – en ze had niets kunnen doen om dat te voorkomen.

‘Je hoeft niet meer bang te zijn,’ zei Metaxa Adderling. ‘Je bent niet alleen meer.’ En ze boog zich voorover, naar de rondborstige krijger in haar weinig verhullende harnas – ik had de Desintegrerende Plaatstalen Borstkuras van Ontploffing voor Slaine gevonden, een heel zeldzaam

pantser. Maar zoals alle vrouwenkleden in *Destiny's Doom* 3 was het niet veel meer dan twee lapjes stof met een veter erdoor.

‘O, Metaxa,’ zei Slaine en bijna raakten onze lippen elkaar, onze deinende boezems. Toen boog ze zich weg, overmand door emotie en zei: ‘Het spijt me, maar... Liefhebben... Het kost me te veel.’

Ik drukte op *herstart*.

Nu was alleen Glassnacht nog over, de huurmoorde-naar-misschien-wel-vampier, met zijn ongezonde huidskleur en zijn eeuwige cynische bijrijdercommentaar. Er waren vast tiener-*edge lords* die daar warm voor liepen, mij deed het bijzonder weinig. Maar verdorie, ik had inmiddels zoveel tijd in dit spel zitten, nu wilde ik wel een keer bij de seksscènes komen.

Dus deed ik mijn best op Glassnacht, ik dronk wijn met hem, ik vroeg zelfs een proeflidmaatschap aan bij het huurmoordenaarsgilde. En nu zitten we hier, bij het kampvuur, mijn hand op zijn knie – met een keuze uit drie dialogen, waarvan maar één pad, het perfecte pad, naar romantiek zal leiden.

En ik kan het opzoeken, natuurlijk kan ik het opzoeken, er is een hele *Destiny's Doom* wiki-pagina. Maar iets houdt me tegen, een gevoel dat ik mezelf wil bewijzen. Dat ik veel in het leven niet begrijp, maar dit wel: romantiek. Het enige wat ik hoef te doen is mijn intuïtie vertrouwen.

Eén, twee of drie. Ik voel het zweet in mijn handen, maar ik moet een keuze maken. Nu of nooit. Ik druk op een toets.

Direct zie ik Metaxa's hoofd kantelen, in een speels gebaar. ‘Zeg: alsjeblieft,’ zegt ze.

Glassnacht trekt een wenkbrauw op. Hij gaat protesteren. Of me ten minste uitlachen. Hij laat zich niet commanderen. Hij is medewerker van de maand van het huurmoordenaarsgilde. De meest gezochte crimineel van heel Prosopagnosia.

Er verschijnt iets op mijn scherm: een *persuasion check*. Ik moet een dobbelsteen rollen om de uitkomst van deze dialoog te bepalen, een steen met twintig ogen. Rol ik hoog genoeg, dan overtuig ik Glassnacht. Rol ik te laag, dan is hij niet onder de indruk.

Ik klik. Ik durf niet te kijken.

Een vijftien. Is dat genoeg? Ik weet niet of het genoeg is.

Glassnacht kijkt me aan, met die blik die een kilometer diep lijkt. ‘Vooruit,’ zegt hij dan. ‘Ik hou wel van een uitdaging. Alsjeblieft, Metaxa. Ik wil jou. En niemand anders.’

‘Kleed je uit,’ zegt Metaxa.

Glassnacht staat op. Hij zwaait wat heen en weer met zijn heupen. Dan zijn plots zijn kleren uit. Of in ieder geval: zijn bovenkleding. Schijnbaar ging het de gamedevelopers een stap te ver om frontaal mannelijk naakt te animeren. ‘Nu jij,’ zegt hij en hij knoopt mijn *chainmail bikini* los, de mantel rond mijn schouders. Ik zie de billen van Metaxa in beeld, waar Glassnacht gretig een hand op legt. ‘Ogen dicht,’ fluistert hij.

Ik kan het niet geloven. Ik ben nog nooit zo ver gekomen. En nu gaat het echt gebeuren. ‘Ja,’ fluister ik terug. Ik denk er niet eens over na. Metaxa sluit haar ogen. Haar lichaam zinkt naast het kampvuur, open en ontvankelijk en Glassnacht kromt zich over haar, een groot, wit, hongerig roofdier. Hij kust haar lippen. Ik sluit mijn eigen ogen en even is het of hij mij kust, mijn huid aanraakt,

want ik voel de prikkeling in mijn onderbuik, mijn adem die van steeds hoger moet komen.

‘Weet je het zeker?’ fluistert hij en harder dan goed is voor mijn toetsenbord stamp ik op ‘Ja, ga door, maak me de jouwe’. Waarom zit hier überhaupt een pauze? Ik wil dat hij doorgaat. Ik wil me in het moment verliezen, net als mijn personage.

Zijn lippen beginnen laag, tussen de benen van Metaxa, volgen de weg omhoog langs haar navel, haar borsten, haar nek. Dan trekt hij haar op schoot, haar armen in een greep achterlangs. Zijn hoofd rust nog altijd in haar nek.

Ik zie Metaxa verstrakken en even weet ik niet goed wat er gebeurt. Moet dit seks voorstellen? Metaxa zit met haar rug naar me toe, zodat ik haar gezicht niet kan zien, alleen haar armen, in een kruis op haar rug, terwijl haar lichaam zachtjes schokt. Nu zie ik echter dat het niet van plezier is – ze probeert los te komen. Los van Glassnacht, die haar stevig in zijn greep heeft, één hand rond haar polsen, één hand in haar lange haar.

Even heft hij zijn hoofd en ik zie zijn valse lach – twee hoektanden. Dan begraaft hij zijn mond in de nek van Metaxa.

‘Nee!’ roep ik. ‘Stop!’ Maar er verschijnt geen dialoog-optie, niets, welke toets ik ook probeer. Alles wat ik kan doen is toekijken, in afgrijzen, terwijl Glassnacht gulzig drinkt en Metaxa steeds slapper wordt.

Ik voel hoe de prikkeling in mijn buik woede wordt. Hoe durft hij? Na alles wat ik voor hem gedaan heb, alle keren dat ik hem gered heb, verdedigd tegenover de anderen. Niet omdat ik het wilde, maar zodat hij me zou vertrouwen. Maar ik had het kunnen weten. ‘Stomme bloedzuiger!’ roep ik naar het scherm. Maar het is te laat.

Metaxa zakt in elkaar, huid zonder leven en Glassnacht veegt tevreden zijn mond af.

Game over verschijnt er op mijn scherm.

Maar ik zie het niet, net zoals ik mijn telefoonalarm niet hoor, dat rinkelt en rinkelt, dezelfde drie noten, steeds luider, tot het eindelijk door mijn verdoving heen prikt, alle lagen bescherming die ik tussen mijzelf en de wereld heb opgetrokken.

Bedrijfsarts zegt mijn telefoonscherm en ik zucht. Ik weet dat het niet echt is, de wereld van *Destiny's Doom*, dat Metaxa niet echt is, dat mijn avonturen en romances niet echt zijn – maar toch, als ik moet kiezen tussen het plezier van mijn fantasie of de uitzichtloze grauwheid van mijn echte leven, dan hoef ik niet lang te twijfelen. Dan ben ik liever Metaxa Adderling, met haar sterrenhemelzwarte huid, haar diamanten ogen en haar slangentatoeages. Het is beter dan Lea Tobing, *human* gastvrouw bij de Van Esperbank, met haar slungelige, lange lichaam, haar brillenglazen op min 7,5 en de warme oker ondertonen van haar huid die door jarenlang kantoorlicht tot een valse tint zijn verbleekt.

Ik druk mijn alarm weg. Ik kan me niet herinneren dat ik geslapen heb. Of gegeten. Mijn laatste herinnering is van gisteravond, toen ik na mijn werk mijn laptop openklapte. En nu is het al dinsdag, dinsdagochtend, een halfuur voor mijn wekelijkse afspraak met de bedrijfsarts.

Een halfuur.

Dat zou ik moeten kunnen redden.

En in plaats van een ontbijt, in plaats van mijn Troetelberenpyjama te verruilen voor mijn bankuniform druk ik op: OK. En dan op: *Nieuw spel beginnen*.

Deze keer, denk ik. Deze keer gaat het me lukken.